

reportage | haring eten moet je leren

'Blèèèh! Ik ga dit

'Nederlandse kinderen eten nauwelijks nog haring,' aldus het *NOS Journaal* toen de eerste Nieuwe aan land werd gebracht. Gaat hier een traditie verloren? Men neme... zeven kinderen, dertig haringen en één Pierre Wind.

ANNET DE GROOT

H

aring eèn boeken, niet echt een dagelijkse combinatie. Maar vandaag wel. Vandaag onderzoekt een select gezelschap jonge belangstellenden in het Kicking Horse Café van de Haagse boekhandel Paagman of er nog toekomst is voor een – aldus kokoloog en smaakoloog Pierre Wind – 'moeilijke vis'. Aanleiding is een verontrustend journaalbericht: Nederlandse kinderen eten nauwelijks nog haring. Hoe komt dat? En gaat hier een eeuwenoude traditie verloren? Edin 'lust wel al haring'. Hij lust eigenlijk bijna alles. Jonathan en Suzie lusten ook haring. Jonathan heeft zelfs een speciaal T-shirt aan met een knalroze visgraat erop. Maurits weet het niet zeker, maar durft wel. Dianne, Puck en Leco zijn minder vissig ingesteld. Pierre geeft iedereen een high five en deelt mesjes en plastic wegwerpschorten uit: „Hallo jongens en meisjes! Leuk dat jullie er zijn. Ik ben die rustige kok van tv! De allerrrrrustigste!” Hij heeft vaker met dit bijltje gehakt: „Haring is een 'moeilijke' vis, gevoelig voor bederf. Hij ziet er ook een beetje eng uit, glibberig. Let op, bij aanvang zegt 80 procent keihard 'nee' tegen haring. Ik krijg ze sneller over de streep. Ik benader het positief, daag de kinderen uit: wie durft? „Je hebt zoet, zout, zuur en bitter,” vervolgt hij. „Maar de allerbelangrijkste smaak is emotie. Heb je

eenmaal slechte ervaringen of wordt de objectieve waarneming gedwarsboomd, dan is het moeilijk om iemand ervan te overtuigen dat iets lekker is. „Stel, jij eet een haring, een goede. Dan denk je: nou, best een lekker harinkje. Maar als ik dan vertel dat hij afkomstig is van de nummer 1 uit de AD Haringtest, wordt het meteen een superharing. En zelfs diehard Coca-Colafans laten zich in een blinde test foppen door Pepsi. Allemaal emotie. En marketing.

„Wat ook belangrijk is: *peer pressure*, groepsdruk. Als er één bij is die eet, zijn de anderen sneller bereid ook zo 'stoer' te worden.” Voordat het officiële gedeelte begint, moet het proefpanel eerst trainen met de groentetest: een mandje vol 'dagelijks' fruit en groenvoer waarvan de kinderen moeten zeggen wat het is. Dat valt nog niet mee. Een hele knoflookbol, een avocado, een pruim, een snijboon, een vijg: de meeste kinderen hebben er van de tien maar eentje goed.

Voor ze aan de haring gaan, wordt de smaakeed afgelegd. „Je gaat een belofte doen. Niet aan mij, niet aan je moeder of je vader of de juf op school, maar aan jezelf. Nu allemaal je linkerhand op je linkerhart - geintje - en zeg mij na: ik beloof aan mezelf dat ik nooit meer zal zeggen 'dat lussiknie...' zonder eerst geproefd te hebben. En vies bestaat niet. Iets is lekker of niet lekker. En nu gaan we tonggymnastiek doen.” De kinderen schudden met hun hoofd, tong uit de mond, laten die snel - llubllullullublll - heen en weer gaan. Ze proeven ook een denkbeeldige appel, met hun

ogen, hun vingers, hun oren en hun mond. „Het voelt een beetje glad,” zegt Dianne. Tijd voor het echte werk: haring proeven. De formulieren worden uitgedeeld. „Zet je naam erop en teken een groente die je lekker vindt,” vraagt de kale kokoloog. Maurits is snel klaar: „Ik teken een doperwt, haha.” Puck, die een broccoli heeft getekend, is van goede wil, maar vraagt angstig: „Er zit toch zeker geen kop op hè? Want die oogjes vind ik écht eng.” Pierre gaat drie verschillende haringen laten proeven. Wat de kinderen niet weten, is dat ze drie keer dezelfde haring voorgeschot-

teld krijgen. Topharing, van Volendammer Vishandel Kees Koning uit Rijswijk, vijfde in de test. De hyperactieve testleider gaat rond met sneetjes stokbrood met haring, uitjes, een plakje zuur en een vlaggetje. „Eerst kijken. Wat zie je? Dan ruik je. Dan luister je, en dan voel je. NIKS ZEGGEN! Schrijf op wat je vindt.” Er gaat een lichte huivering door het gezelschap, maar ze doen allemaal wat de kok vraagt. Leco wil eigenlijk niet. „Blèèèh! Ik ga dat niet doen hoor, ik vind het vies.” Hij wordt gelijk gecorrigeerd, want vies bestaat immers niet. „En als je het nou niet lust?

Mag je het dan uitspugen,” vraagt er een. Dat mag. Leco maakt een hoop misbaar, maar proeft wel. En spuugt met een vertrokken gezicht het hapje op tafel. De anderen proeven ook, de meesten eten zelfs het hele toastje op. Ze schrijven op wat ze ervan vinden. Puck vindt het 'mwah'. 'Best lekker, alleen de ui verpestte het een beetje. De augurk was lekker en de haring ook, ik zou nog wel wat willen,' schrijft ze. Edin is bijna professioneel nauwkeurig: 'De uitjes en de augurk bij de haring maken het af. Het broodje was lekker knapperig, ik zou het zo vaak mogelijk willen eten.'

FOTO'S DANIELLA VAN BERGEN

JUNIOR HARINGTESTPANEL
Edin (10) uit Breda, Suzie (bijna 11) en haar broer Jonathan (9) uit Wassenaar, Puck (9), Dianne (9) en Leco (8) uit Rijswijk en Maurits (9) uit Amsterdam

KEURMEESTER
Pierre Wind

PROEFHARING
Kees Koning uit Rijswijk

PROEFLOCATIE
Kicking Horse Café, Den Haag

Puck (9):
'Mwah. Ik vond het best lekker, alleen de ui verpestte het een beetje'

Leco (8):
'Supervies. Ik ga dit nooit meer eten van mijn leven'

